

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Secunda Secundæ Et Tertia Pars Divi Thomæ Complectitvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores, & praxim spectantes, maximè circa
Sacramenta, accuratè declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1664

Sect. VII. Vtrùm actus Fidei esse poßit evidens in attestato.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13826

quis locutionem; & tamen non scire quod sit locutio.

IX.
Deus per simplicem rei alicujus representationem sapiens Prophe-
tia est locutus.

Quod verò hac ratione Deum cum Angelis loqui non repugnet, ex eo clarè constat, quòd hoc modo sapiens cum Prophetis eum locutum esse sit manifestum, per simplicem scilicet quandam apprehensionem & representationem imaginariam, illam ulterius ad aliquid aliud significandum ordinando. Sic Danieli locutus est per visionem quatuor bestiarum, de mari ascendentium, ut habetur Danielis septimo. Zacharias etiam vidit virum in equo rufo inter Myrteta: & alia id genus plurima, quorum plenæ sunt sacrae literæ. Has autem veras fuisse Dei locutiones constat, nam ad aliquid aliud significandum semper ordinabantur, ut patet ex contextu. Unde Zacharias cap. 1. vers. 7. huic visioni præmittit: Factum est verbum Domini ad Zachariam &c. Num. etiam 12. vers. 6. dicit Deus: In visione apparebo ei; vel per somnium loquar ad illum. Per simplicem ergo rei alicujus apprehensionem loqui etiam Deus potest Angelo.

Simplex rei alicujus apprehensio potest esse locutio.

X.
Ex hac apprehensione à Deo immixta non poterat evidenter scire Angelus, eum rem per illam significatam dicere.

Dices: Deus ita rem hanc Angelo per apprehensionem illam proposuit, ut evidenter, evidentiam saltem morali ei constaret esse Dei locutionem, & teneretur eam credere, saltem quoad specificationem, ita nimirum ut non posset illi dissentire, ergo evidenter hinc sciebat Angelus Deum rem illam affirmare, & consequenter eam esse veram. Negatur tamen consequentia, illa enim apprehensio non magis in unam partem ex se Angelum inclinabat, quam in alteram: & licet, ut supra n. 6. ostendi, ex variis motivis colligere probabiliter posset eam esse Dei locutionem, certò tamen hoc ei non constabat. Hinc nihilominus non tenebatur Deus apprehensionem illam in Angelo non producere, utitur enim hac in re jure suo, & creaturas suas pro libito producit. Hoc verò mirum videri non debet in hac apprehensione, cum ut supra diximus, miracula etiam patrare possit, licet inde homines permissivè, & præter Dei intentionem decipiantur. Unde sicut in superioribus ostendimus de hominibus, ita nunc dico de Angelis, posse scilicet eos per accidens obligari ad credendum falsum, ex infirmitate nimirum creaturæ, summæque ad res divinas & supernaturales improprietate. Idem etiam existimo de primo homine, eum scilicet evidentiam in attestante non habuisse.

Sicut homines, ita etiam Angeli per accidens obligari possunt ad credendum falsum.

XI.
Congruentius multo est, ut illa

Dixi primam Dei ad Angelum locutionem fuisse simplicem apprehensionem, non iudicium, quia conformius est naturæ rationali, ut hoc modo non vi ad mysterii alicujus assensum rapiatur;

sed motivo aliquo proposito inducatur. Deinde, si primus ille actus à Deo impressus Angelo, fuisset iudicium, jam antecedenter necessitatus fuisset ad credendum, ita ut illo instanti discernere non potuisset, cum eodem instanti reali idem affirmare simul & negare nemo possit.

Dei cum Angelo locutio si sit per bonum, non iudicium.

SECTIO SEPTIMA.

Utrum actus Fidei esse possit evidens in attestato.

ACTUS ille Fidei dicitur evidens in attestato, qui tendit in objectum, quod aliunde per medium scientificum innotescit, ut Deum esse, & similia. Querimus itaque an circa objectum hoc modo cognitum dari simul possit actus Fidei. Hanc difficultatem latè discussi in Logica, Disp. 50. ubi dixi, non solum circa idem objectum posse simul in eodem intellectu dari scientiam & fidem, sed etiam in eodem actu posse utramque hanc rationem inveniri. Quæ, cum ibi fusillimè sint disputata, nihilque iis hic addendum occurrat, huic rei in præsentem non censo diutius insistendum.

I.
Quid sit actus Fidei esse evidens in attestato.

Quæres, utrum sicut cum scientiâ, ita etiam cum visione beatâ stare possit Fides divina. Huic etiam objectioni respondi Disputatione illâ 50. Logica, Sect. 3. num. 7. quia tamen Theologica est, hic eam breviter proponendam exilimo. Dico itaque, cum per visionem beatam, quæ de facto datur, omnia quæ hic in viâ obscura sunt, & ad Fidem concurrunt, clarè videantur, ipsa nimirum revelatio, & omnia motiva, quæ jam vident cum rebus quas credebant fuisse metaphysicè connexa, miracula scilicet & alia ad hunc finem fuisse à Deo facta, ut nimirum attestarentur mysterio quod tunc credendum proponebatur; hæc inquam omnia cum clarè videantur, nulla manet obscuritas, in qua fundetur Fides, sed omnis actus est evidens in attestante, ut in superioribus est declaratum. Si tamen visio beatâ talis esset, ut per eam objectum tantum materiale actus Fidei videretur, non revelatio, nec motiva, existimo cum tali visione beatificâ stare posse actum Fidei divinæ. Unde per divinam potentiam unâ cum visione clarâ Dei stare in eodem intellectu potest & actus Fidei, & habitus. Sed de his satis in præsentem; plura hac de re adjiciuntur postea, Disp. 19. sectione secundâ.

II.
Cum visio beatâ quæ nunc est stare nequit Fides.

Omni actus qui jam fertur in beatâ ad divinam revelationem est evidens in attestante.

